

שיל"ת

קונטרס

דפידשנו

על סדר הדף היומי

קובץ ביאורים והערות על סדר הדף היומי שנתלכנו
בלימוד בצוותא על ידי

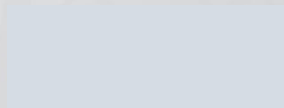
הר"ד זלמן חיים הומינר הי"ו
והבה"ח יוסף יצחק גולדשטיין הי"ו

יוצא לאור ע"י
ארגון שיעורי תורה שע"י קהילת קרעטשניף

גליון קנר שנה ד' פרשת וירא חודש חשון שנת ה' תשפ"ד לפ"ק
קידושין עה. - פא:

קוראים המעוניינים להצטרף לרשימת תפוצה במייל
ניתן לפנות לכתובת המייל
sh0533132203@gmail.com

להנצחות וכן לכל ענייני הגליון ניתן לפנות
להר"ר זלמן חיים הומינר בפל' 053-3132203

נ.ב. הביאורים וההערות נכתבו תוך כדי לימוד ואפשר ונפלו טעויות
ולכן נבקש מכל מי שיש לו הערות או הארות אם יוכל לשלוח בכתב
לכתובת מייל הנ"ל.

פרנס השבוע

מה בגליון?

• הא' דאמרו בגמ' דר' יוסף סבר כי כהן גדול באלמנה מה כהן גדול באלמנה שזרעו פסול פוסל אף כל שזרעו פסול פוסל, והיינו דהוא הדין בגר עמוני ומואבי דעל אף שאין כל זרעם פסול, מ"מ היות וחלק מזרעו פסול אף הוא פוסל את אשתו לכהונה, וקשה לאיך שייד לומר דאפי' עמונית ממש תהא מותרת בקהל ואילו אשת עמוני תהא אסורה לכהונה, וכי אשת עמוני חמורה מעמונית בעלמה, ולכאורה אם עמונית בעלמה התירה תורה, כ"ס שיש להתיר לכהונה אשת עמוני. ואין לומר דעמונית אין לה כל איסור ומשא"כ עמוני שהוא באיסור ולכך כשבא מחמתו פסול ג"כ. דא"כ למה לא נאסור עמונית אשת עמוני ג"כ, וזה לא מצינו שיהא אסורה דהרי אין ביאתו בפסול כלל, דהרי רק בקהל נאסר העמוני אבל בעמונית הוא לא נאסר, וממילא למה לא מצינו לאסור לכהונה עמונית שהיתה אשת עמוני, ואין לומר דבאמת הדין כן דגם היא נאסרת, דא"כ למה לא חילקו גבי עמונית רק מי שלא היתה אשת עמוני? (הערה רנ"ה)

• הא' דאמר ר' יהודה דבת גר זכר כבת חלל זכר והדין נותן מה חלל שבא מטפה כשרה בתו פסולה גר שבא מטפה פסולה אינו דין שבתו פסולה, לריד ביאור מה כלל הקל וחומר בזה, דלמה נדון דינו של הגר כפי מה שהיה קודם לגירותו דבא מטפה

פסולה, הרי דבר ברור הוא שאין הגר שלפנינו דינו כמו שהיה קודם גירותו, דכתינוק שנוול דמי, ולכך ביאתו על בת ישראל תופס בה קידושין, וזרעו כשר בישראל, ומשא"כ בגויתו הולד ממזר ואין תופס קידושין, וא"כ כשם שלענין דינים אלו נשתנה דינו כך לגבי בתו לכהונה ישתנה דינו, וממילא למה יהא דינו כחלל שמשום חללותו אינו כשר לכהונה? (הערה רס"ח)

• הא דעשו בגמ' כריכותא דאי אשמעינן גבי איתתא דלא קים לה ביוחסין אימא לא ניהוי קידושה קידושין, והיינו דהו"א דאשה שקידשה עצמה היות ולא קים לה ביוחסין אינה סומכת על קידושי עצמה, וסמכה יותר על קידושי השליח, וזה קמ"ל דכן חיישין לקידושי עצמה גם כן, קשה דמה ההו"א שאינה סומכת על קידושי עצמה, הרי אם כן הוא למאי כלל קידשה עצמה, ומדכן קידשה עצמה משמע דבאמת כן רואה לבטל השליח, וא"כ למה הו"א שלא נחשוש בה ג"כ לקידושי עצמה, וממילא מה החידוש בה יותר מהאז ששלח לקדש בתו? (הערה רע"ד)

• מה דאמר רבה דאם בעלה בעיר אין חוששין משום יחוד, כריך ביאור למה באמת אין חוששין ליחוד, דבשלמא אם איירי בביתה של האשה ויכול הבעל לחזור לביתו בכל שעה ניחא, דלכך תחשוש מבעלה ולא תבוא לידי חטא, אבל באם לא איירי בביתה אלא במקום אחר בעיר למה לא נחשוש ליחוד, הרי במקום אחר שאינו ביתה לא תחשוש שיבוא בעלה לשם, דלמה יגיע גם בעלה דווקא לאותו מקום באותו זמן, ואם רק בביתה עסקינן, למה לא אמרו להדיא דליחוד בביתה אין חוששין? (הערה רפ"א)

דף עה ע"א

רנה. בגמ' ושניהם לא למדוה אלא מבחן גדול באלמנה דר' יוסי סבר כי כהן גדול באלמנה מה כהן גדול באלמנה שזרעו פסול פוסל אף כל שזרעו פסול פוסל. היינו שהוא הדין בגר עמוני ומואבי דעל אף שאין כל זרעם פסול, דהרי בנותיהם מותרות בקהל דעמוני ולא עמונית אמרה תורה, מ"מ היות וחלק מזרעו פסול אף הוא פוסל את אשתו לכהונה. אבל קשה דאיך שייך לומר דאפי' עמונית ממש תהא מותרת בקהל ואילו אשת עמוני תהא אסורה לכהונה, וכי אשת עמוני חמורה מעמונית בעצמה, ולכאורה אם עמונית בעצמה היתירה תורה, כ"ש שיש להתיר לכהונה אשת עמוני. ואין לומר דעמונית אין לה כל איסור ומשא"כ עמוני שהוא באיסור ולכך כשבא מחמתו פסול ג"כ. דא"כ למה לא נאסור עמונית אשת עמוני ג"כ, וזה לא מצינו שתהא

אסורה דהרי אין ביאתו בפסול כלל, דהרי רק בקהל נאסר העמוני אבל בעמונית הוא לא נאסר, וממילא למה לא מצינו לאסור לכהונה עמונית שהיתה אשת עמוני, ואין לומר דבאמת הדין כן דגם היא נאסרת, דא"כ למה לא חילקו גבי עמונית רק מי שלא היתה אשת עמוני, וצ"ע.

רנו. בגמ' לאפוקי מדהני תנאי דתנן העיד ר' יהושע ור' יהודה בן בתירא על אלמנת עיסה שבשירה לכהונה מ"ט הוי ספק ספיקא וספק ספיקא לקולא. ביאר רש"י דבעלה היה ספק והיא באה מכחול הפסל, דממילא זהו ספק שבא מכוח ספיקא, ולכך הוי ספק ספיקא. אבל קשה דלמה יהא בכהאי גוונא דין של ספק ספיקא, הרי לא איירי בב' ספיקות זו על זו דלכך נאמר דיש רק צד רביע של איסור ולכך אזלינן לקולא, הרי כאן הוי צד חצי לקולא וחצי לחומרא, דהרי רק ספק אחד איכא גבי בעלה, ועל הצד שהוא

אסור גם היא אסורא ממילא, וא"כ יקשה למה ניזיל לקולא, הרי בספק אחד דהיינו מחצה על מחצה אזלינן בדאורייתא לחומרא, וצ"ע.

רנז. בגמ' אמר רב יהודה אמר רב הלכה כר' אליעזר כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי הלל שונה עשרה יוחסים עלו מבבל וכולם מותרים לבוא זה בזה ואת אמרת הלכה כר"א. היינו דתמה שמואל על הלכה זו בשם רב משום דהוא סותר דברי הלל. אבל באמת צריך ביאור מה התימה בזה, וכי א"א שיחלוק ר' אליעזר התנא על דברי הלל, ואפי' דבסתם הלכה כבית הלל, מ"מ למה יהא תימה לומר הלכה כר' אליעזר, וצ"ע.

הבא על בת ישראל הולד ממזר, למאי בא ללמד ר' ישמעאל מן הכתובים דזו שבא עליה עכו"ם נפסלת לכהונה, השתא בנה ממזר הוי מה דהיא נפסלת ע"י ביאתו מיבעיא. אבל באמת קשה מה הכ"ש שתהא נפסלת בביאה זו, אדרבא מה שאין תופס בה קידושין וכפי שאמרנו עכשיו מכי תהיה אלמנה גרושה יצאה זו שאין בה אלמנות וגירושין, לכך הו"א דלא תהא נפסלת לכהונה, דכלל לא היה בה קידושי איסור, ומשא"כ בנה הוי ממזר מכיון דנולד מביאת איסור דהיא פסול בעיקרו, וממילא מה ההוכחה דר' ישמעאל אינו סובר כר' עקיבא, וצ"ע.

דף עה ע"ב

רנח. בגמ' ומי סבר לה ר' ישמעאל כר' עקיבא וכו' ואי סלקא דעתך סבר לה כר' עקיבא השתא ממזר הוי מיפסל בביאתו מיבעיא. היינו דאם הוא סובר כר' עקיבא דעכו"ם

דף עו ע"א

רנט. בגמ' מאי דרשי לא תהיה אשת חמת החוצה לאיש זר הך דיתבה חוצה היא לא תהיה לאיש זר אבל הך דלא יתבה חוצה תהיה לאיש זר. היינו דלכך פטרו את הנשואות

מיבום, דהם לא ישבו חוצה, דהרי היו נשואות לאחיו המת והיו עמם בבית, ולכך הם כן יהיו לאיש זר. אבל קשה מה באמת הטעם דאין ללמוד כפי שלמדו הם, הרי לכאורה דיוק יש להם בכתוב לכך, ומה הראיה שנשואות כן יהיו חייבות ביבום. ולכאורה גם סברא איכא דמי שלא היתה נשואה לו עדין לא תהיה לאיש זר, דהיות והוא לא זכה להקים ביתו דמת בזמן אירוסיו, לכך יקים לו אחיו בית על שמו, אבל זה שהיה נשואי הגם דלא היה לו בנים, מ"מ כיון דכבר הקים ביתו, אולי לא בעינן בכהאי גוונא לעשות יבום לאשתו. ואולי יש לומר דהיות והכתוב אומר דהטעם ליבוך הוא משום דבן אין לו, וקראה הכתוב 'אשת' המת, משמע דכבר היתה אשתו ממ, ומ"מ כיון דבן אין לו לא תהיה החוצה לאיש זר, וצ"ע בזה.

רפ. בגמ' אמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו ממוזר מאחותו וממוזר מאשת אח נתערבו בהן. היינו דהיות והיה מעשה כזה שם לכך

אסרו להם להנשא זה לזה, דממזרים יש ביניהם. אבל באמת קשה למה בשביל מעשה זה יאסרו להנשא זה לזה, וכי בישראל עצמם לא היה מקרה שנתערבו בהם ממזרים, וכי בשביל כך נאסר על כל ישראל להנשא זה לזה, ובאמת לקמן אמרו דמשפחה שנטמעה נטמעה, וממילא למה בהם לא נאמר דין זה ג"כ. וגם למ"ד שמשפחה שנטמעה לא נטמעה ויצרפום ויטהרום לעתיד, מ"מ לא מצינו לאסור להנשא בישראל זה לזה, ומאי שנא גבי כותים דכן אסרום, וכן קשה גבי ביאור רבא דביאר מדום שנערבו בהם עבד ושפחה, וצ"ע.

רפא. במשנה הנושא אשה כהנת צריך לבדוק אחריה ארבע אמהות שהן שמונה וכו' לזיה וישראלית מוסיפין עליהן עוד אחת. היינו דבכל נישואין בעינן לבדוק, ולבאו הכי אסור להנשא. אבל קשה דבמאי איירי כאן, דהרי אמרנו לעיל (עא). דבבבל סתמא כשר עד שיוודע לך במה

נפסלה, וארץ ישראל מוחזק
לפסול פסול לכשר כשר, משמע
דרך בארץ ישראל בעינן לבדוק
וגם זה רק בסתמא, אבל
במוחזק לכשר כשר, וממילא על
מי איירי כאן דבעינן לבדוק.
ואין לומר דגם מה שאמרו
בבבלי דסתמא כשר עד שיודע
לך במה נפסלה, מ"מ איירי
שבדקו קודם נישואין, דמכך
שגבי ארץ ישראל אמרו
דסתמא להשיאו אשה אסור,
ורק במוחזק כשר, משמע
דבבבלי כלל אין צריך לבדוק
וכולם בחזקת כשר אפי' בלא
חזקה. וגם לומר דאיירי כאן
בארץ ישראל א"א לומר, דהרי
מהא דאמרו דסתמא אסור
להשיאו אשה, משמע דבמוחזק
לכשר כן משיאין ולכאורה גם
בלא בדיקה, דאם בבדיקה איירי
ה"ה בסתמא דיהא מותר
להנשא אחר הבדיקה, ולמה
אמרו דסתמא אסור להשיאו
אשה. ואולי יש לומר דבאמת כן
איירי בארץ ישראל, ומוחזק
דאמרו היינו דאיירי במי שהוא
מן המזבח ולמעלה וכדומה,

דלכך אין צריך בדיקה ומשיאין
לו אשה, אבל בסתמא אין
משיאין דווקא בלא בדיקה, אבל
בבדיקה משיאין גם לסתמא
שבארץ ישראל.

רסב. בגמ' גברי דכי מינצי בהרי
הרדי ביוחסין הוא דמינצי אם
איתא דאיכא מילתא אית ליה
קלא ואיהי נמי תבדוק ביה
בדידה מסייע ליה לרב וכו'.
היינו דאמר רב יהודה אמר רב
דלא הוזהרו כשירות להנשא
לפסולין, דלכך אין היא צריכה
לבדוק ביה בדידה. אבל קשה
דמה ראיא איכא כלל, ומה היה
כלל הקושיא ואיהי תבדוק נמי
בדידה, הרי עכשיו אמרנו
דבגברי אין צריך לבדוק דגברי
כי מינצי ביוחסין הוא דמינצי
ואית ליה קלא, וממילא לכך אין
לה לבדוק בו, וכפי שביארו לגבי
בדיקה בדידה באביה דלכך אין
צריך, והגם דכאן בדידה יש גם
צד אמו, מ"מ אם איכא מילתא
אית ליה קלא, דכי מינצי גם
בפסול דאמו היה מתגלה, וצ"ע.

דף עז ע"ב

רסג. בגמ' וגבאי צדקה משיאים מאי
 טעמא כיון דמינצו בהדי אינשי
 דאמר מר ממשיכנים על הצדקה
 ואפי' בערב שבת ואם איתא
 דאיכא אית ליה קלא. היינו
 דאין הטעם בגבאי צדקה כמו
 בשאר הדינין כאן דרק מיוחסים
 היו משימין לגבאי צדקה, אלא
 הטעם בהו משום דמינצו בהדי
 אינשי ואם איתא אית ליה קלא.
 ונראה דהטעם דא"א לומר בהו
 דמיוחסים נינהו כמו בשאר
 דינים, זהו משום דכבר אמרו
 בחז"ל (יומא כב:) אין מעמידין
 פרנס על הציבור אלא אם כן קופה
 של שרצים תלויה לו מאחוריו,
 וממילא גבאי צדקה שהוה כעין
 פרנס על הציבור ודאי אין
 משימין דווקא מיוחסים, דהרי
 איירי באינשי שקופה של
 שרצים מאחוריהם, ולכך
 מוכרחים לפרש הטעם כאן
 משום דמינצו בהדי אינשי. אבל
 באמת קשה לומר כן דהרי
 מוכרחים למנות אדם נאמן
 וכשר להיות מגבאי צדקה,

דאל"כ יש לחשוש שיגנוב
 הכספים לעצמו, ואין זה ככל
 פרנס על הציבור, וממילא עדין
 יקשה למה לא אמרו דרק
 כשרים ומיוחסים ממנים לכך
 ולכן לא צריך לבדוק בהו. ואולי
 יש לומר דהיות ולא מצינו
 להדיא דרק מיוחסים ממנים
 לכך, לכן עדיפי פירשו כאן
 משום דמינצו בהדי אינשי,
 דממילא סברא איכא דאין צריך
 לבדוק בהו בכל גוונא.

דף עז ע"א

רסד. במשנה ר' אליעזר בן יעקב
 אומר ישראל שנשא גיורת בתו
 כשירה לכהונה וגר שנשא בת
 ישראל בתו כשירה לכהונה
 אבל גר שנשא גיורת בתו
 פסולה לכהונה. היינו דסבר
 ראב"י דבעינן שלכל הפחות חד
 מנייהו יהא ישראל או אביה או
 אמה, ובכך די להכשירה
 לכהונה, אבל בששניהם גרים
 בתם פסולה לכהונה. וצריך
 ביאור מה באמת הטעם לפסול
 בתם לכהונה בששניהם גרים,
 הרי אם או אמה או אביה אין

פוסלין אותה לכהונה בגירותם, משמע דכל אחד מהם אין פוסלה, ומאי שנא בששניהם יחד דכן יפסלוה, הרי כל חד מנייהו אין פוסלה. ואולי יש לומר דסבר ראב"י כר' דוסתאי בן יהודה שהובא בגמ' לקמן דסבר דכשם שבני ישראל מקוה טהרה לחללות כך בני ישראל מקוה טהרה לחללים, וממילא כך יהא הדין גם לגבי גרים, דעל אף דכל גר או גיורת פוסלין הבת לכהונה, מ"מ בני ישראל ובנות ישראל הם מקוה טהרה להכשירה, ולכך בחד מנייהו ישראל נעשית בתם כשירה לכהונה, ומשא"כ בגר וגיורת שאין בה ישראל שייכשירה לכך פסולה לכהונה. אבל קשה דאם זהו שיטתו של ראב"י, למה גבי חללים עצמם לא סבר כן ראב"י, ולא חלק בזה על ת"ק, וצ"ע.

רסה. בגמ' ואם נפשך לומר אמר קרא לא יחלל זרעו לא יחולל זה שהיה כשר ונתחלל. היינו דאם יהא לך איזה פירכא על הק"ו שהביאו לעיל ללמד דאשת כהן שבא עליה באיסור דנעשית

חללה, יש לך ללמוד כן מן הא דאמר קרא לא יחלל זרעו, דממה דכתב בלשון לא יחלל לימודך דכוונת הכתוב לומר דלא יחולל זה שהיה כשר ועכשיו נתחלל, דודאי איירי על אמשותו שהיתה כשירה לכהונה עד עכשיו, ומשא"כ זרעו מיד בלידתם חללים ניהו. אבל קשה מה הראיה דלא יחולל זה שהיה כשר איירי דווקא באשתו, למה לא נאמר דאיירי בו עצמו שלא יחולל זה שהיה כשר, ומנין לנו דהוא עצמו אינו נעשה חלל. ואין לומר דמזרעו למידים זרעו מחולל והוא אינו מתחלל, דאדרבא יש לך ללמוד מלשון יחלל דהוא לא יחולל ג"כ על אף שהיה כשר. ועוד קשה מה הראיה כלל ללמוד מכאן דאיירי במי שהיה כשר, דמה היה לכתוב לכתוב דלכך מה שנכתב עכשיו אתא לאשמעינן לא יחולל זה שהיה כשר, וכי היה לו לכתוב לא יחל זרעו, הרי יחל אינו לשון חילול, ומוכרח היה לכתוב יחלל כדי לומר דיהא זרעו מחולל, וממילא מה חלימוד

ללמוד מכך לא יחולל זה שהיה כשר, וצ"ע.

דף עז ע"ב

רסו. בגמ' איבא דאמרי הא מני רבנן דאמרי איסור חל על איסור וכי אמרו רבנן איסור חל על איסור ח"מ איסור חמור על איסור קל אבל איסור קל על איסור חמור לא חייל. היינו דהיות ואיסור אלמנה היא אסור קל שהוא רק בלאו, לכך אינו חל על איסור אחותו שהיא בכרת. אבל קשה דא"כ עולה דלרבנן אין איסור חל על איסור, ורק איסור מוסיף אית להו, ולכך חמור חל על הקל, מכיון דהכרת נוסף עליו, ולמה אמרו דרבנן סברו דאיסור חל על איסור, וצ"ע.

רסו. בגמ' א"ל רב פפא לאביי ישראל הבא על אחותו זונה משוי לה חללה משוי לה או לא משוי לה. היינו דאיבעיא ליה אם שייך להיעשות חללה בשאר פסולין או דהוא רק בפסולי כהונה, ופשיט דרק בפסולי כהונה נעשית חללה. אבל

באמת קשה מה היה לו האיבעיא בזה כלל, הרי כבר אמרנו לעיל בע"א גבי הא דת"ר איזו היא חללה כל שנולדה מן הפסולים, דאמר רב יהודה כל שנולדה מפסול כהונה, דמשאר פסולים א"א לומר משום דכתיב גבי מחזיר גרושתו תועבה היא, ולמידים מינה דהיא תועבה ואין בניה תועבים, וממילא ברור הוא דגם כאן בישראל הבא על אחותו דאין זה מפסולי כהונה דאין משוי לה חללה. וכן קשה לפי זה גם מה דאמר רבא מנא הא מילתא דאמור רבנן אין חללה אלא מאיסור כהונה, וכי לא ידע רבא מהא דנאמר גבי מחזיר גרושתו תועבה היא. ואולי יש לומר דהו"א דרק גבי מחזיר גרושתו אין בניה תועבים, משום דהתיעוב הוא בה במה שהיתה ביני לביני לאיש אחר, אבל אין כאן איסור בעצם של אשה זו לבעל זה, והראיה שאם לא היתה לאיש אחר אדרבא היה לו מצוה להחזירה, ומשא"כ בישראל הבא על אחותה דיש

דף עה ע"א

רסח. בגמ' תניא ר' יהודה אומר בת גר זכר כבת חלל זכר והדין נותן מזה חלל שבא מטפה כשרה בתו פסולה גר שבא מטפה פסולה אינו דין שבתו פסולה. צריך ביאור מה כלל הקל וחומר בזה, דלמה נדון דינו של הגר כפי מה שהיה קודם לגירותו דבא מטפה פסולה, הרי דבר ברור הוא שאין הגר שלפנינו דינו כמו שהיה קודם גירותו, דכתינוק שנולד דמי, ולכך ביאתו על בת ישראל תופס בה קידושין, וזרעו כשר בישראל, ומשא"כ בגויתו הולד ממוזר ואין תופס קידושיו, וא"כ כשם שלענין דינים אלו נשתנה דינו כך לגבי בתו לכהונה ישתנה דינו, וממילא למה נאמר דיהא דינו כחלל שמשום חללותו אינו כשר לכהונה, וצ"ע.

דף עה ע"ב

רסח. בגמ' האי קרא רישא בכ"ג וסיפא בכחן הדיוט א"ל אין וכתב קרא הכי א"ל אין דכתיב

בה איסור בעצם לאחיה, וממש כמו בכחן דנאסר עליו גרושה זונה וחללה, ולכך הו"א דכן תיעשה חללה בזה, וזה קמ"ל דרך בפסולי כהונה משוי לה חללה. או יש לומר ונראה שהוא העיקר, דבע"א הנידון היה לגבי בניה ושם אמרו דאין נעשים חללים, ולמידים כן מתועבה היא ואין בניה תועבים, אבל כאן הנידון היא לגביה אם היא עצמה תיעשה חללה, וזה אין ללמוד מתועבה היא דאינה נעשית חללה, דאדרבא מה שהיא תועבה אולי זה הטעם שתיעשה חללה, ולכך איבעיא ליה לרב פפא בזה. רק דעדיין יקשה דהרי כל מה דהיא נעשית חללה אפי' גסבי פסולי כהונה זהו רק מן הלימוד מלא יחלל זרעו, לא יחולל זה שהיה כשר, והיינו דהיא נלמדת מזרעו, אבל כאן בשאר פסולים דכבר אמרנו לעיל דאין בניה חללים, למה יהא הו"א דהיא כן תיעשה חללה, וצ"ע.

ונר אלקים טרם יכבה ושמואל שוכב בהיכל ה' וכו' אלא נר אלקים טרם יכבה בהיכל ה' ושמואל שוכב במקומו. היינו דמצינו שם גבי שמואל דעל אף שבהיכל ה' אין עולה על שמואל, ועולה על הנר אלקים, מ"מ נכתב באמצע הדברים ושמואל שוכב, ממילא יש ללמוד מכך דהפסוק אפשר שיהא מיירי בשני דברים שונים. אבל באמת קשה מה עניין ראייה זו לנידון דנן, הרי כאן איירי שחלק מן הכתוב איירי על דין כ"ג, ואילו חלקו השני איירי בדין כהן הדיוט, ומשא"כ כאן איירי בדין אחד ובענין אחד, רק דתיבות הכתובים בהמשך הכתוב עולה על תחילת הכתוב, והיינו דאפשר לומר סרם המקרא, ולגבי הנידון כאן לא יועיל לומר סרם המקרא, וממילא עדין יקשה איך שייך שיכתוב הכתוב בענין שני בלא לפרש, וצ"ע.

רע. בגמ' והאלמנה אשר תהיה אלמנה מכהן יקחו מכהן אין מישראל לא הכי קאמר מכהן יקחו רק משאר כהנים יקחו.

היינו דאומר הכתוב דרך מכהן דהיינו משאר כהנים יקחו אלמנה, ומשא"כ כהן גדול לא יוכל ליקח אלמנה, ובאמת לא שנא אם באלמנה של כהן איירי או באלמנת ישראל איירי דבשניהם מותרת לכהן הדיוט ואסורה לכהן גדול. אבל קשה דא"כ אפשר לפרש כל הפסוק האמור כאן על כהן גדול, ואין צורך כלל לחלק ולומר דהסיפא איירי בכהן הדיוט וכפי שלימדו מהא דשמואל דאפשר שיהא המשך הפסוק מיירי בענין אחר מתחילתו, דהרי גם בסיפא של הפסוק איירי בכהן גדול, ולכך אמרה תורה מכהן יקחו, דהיינו רק חלק מן הכהנים יקחו ואילו כהן גדול לא יקח, ולמאי ביארו הכתוב בדוחק דהסיפא בכהן הדיוט איירי. ואין לומר דהיות ולא רק בכהן גדול איירי בסיפא לכך דחקו לבאר דאפשר לחלק הכתוב, דעיין בתוד"ה האי קרא דדחה הא דביאר בתחילה דהסיפא היינו מזרע בית ישראל, משום דזה עולה גם על כהן גדול, משמע דאם המשך

הכתוב איירי גם בכהן גדול ולא רק בכהן הדיוט אין כלל צורך לחלק הכתוב, וממילא למה כן חילקו כאן הפסוק, וצ"ע.

רעא. בגמ' מאי ואפי' שניהם לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא איחו דלא קים ליה אלא אפי' איחי דקים לה לא מחימנא. היינו דהו"א דלאמו יש נאמנות בזה יותר מן האב, שהרי לאב לא קים ליה אם נתעברה אשתו ממנו או מאדם אחר, ומשא"כ אמו דקים לה בהכי אולי תהא נאמנת יותר. אבל באמת קשה למה מוכרח הדבר דלא קים ליה באם נתעברה אשתו ממנו ולא מאחר, הרי אפשר דאיירי בשחיה הוא במדינת הים שנה, דממילא קים ליה בודאי דלא נתעברה אשתו ממנו, וממילא עדין יקשה למה הו"א דתהא אמו נאמנת יותר מן אביו, הרי לאב הימנא תורה גבי בכור, ומשא"כ לאמו לא מצינו שהימנא לה תורה בשום דבר. ואולי יש לומר דהיות וגם דבר זה שהוא אומר שחיה במדינת הים שנה בעינן להימניה, ובלא

אמירתו לא ידעינן דבר זה, ממילא אין לו נאמנות לומר דקים ליה שנתעברה אשתו מאחר ובכך שנאמינו על עצם הדבר שבנו זה ממזר הוא, ומשא"כ אמו דקים לה בכל גוונא אם נתעברה ממנו או מאחר לכך הו"א דיהא לו נאמנות יותר מלאב, וזה קמ"ל שאינה נאמנת.

רעב. בגמ' כדתניא יכיר יכירנו לאחרים מכאן אמר ר' יהודה נאמן אדם לומר זה בני בכור וכשם שנאמן אדם לומר זה בני בכור כך נאמן אדם לומר זה ב"ג וזה ב"ח. היינו דלמד ר' יהודה דיכיר גם על לפסול את בנו נאמר, ולכך גם כאן גבי לומר זה בני ממזר סבר ר' יהודה דנאמן האב. אבל קשה דעיין בתוס' לעיל (עד. ד"ה כשם) דהקשה מנין לו לר' יהודה דיכיר גם על לפוסלו נאמר, ושם תירץ דמיירי שאומר זה בני בכור על תינוק בין הבנים, דממילא עולה מדבריו שבניו הראשונים ממזרים נינהו, והיינו דבאמת אין לו נאמנות לפוסלם

להדיא אלא דניתן לו נאמנות
לומר זה בני בכור אפי' כשבכך
פוסל שאר בניו. ולכאורה א"כ
יקשה למה יהא נאמן כאן לומר
להדיא זה בני ממזר, הרי לא
איירי כאן שאומר זה בני בכור
על בן קטן ממנו, דכאן משמע
דגם ביש לו בן אחד נאמן לומר
שהוא ממזר. ואולי יש לומר
דכוונת התוס' שם דהיות וניתן
לו נאמנות לומר בכור הוא על
אף דפוסל בזה האחרים, ממילא
מכך למד ר' יהודה דגם בכל
גוונא ניתן לו נאמנות לפסול
בנו, וגם אם אין זה ענין לעדותו
כל שהוא בכור, דדי בכך
שמצינו לו נאמנות בתורה
לפסול בניו באופן הנ"ל שמעיד
על התינוק בין הבנים שהוא
בכור, ללמד דבכל גוונא יש לו
נאמנות לכך, ולכן גם כאן
בשאמר להדיא בני זה ממזר
נאמן. והכרח לכך יש מכך
דאמר ר' יהודה שנאמן לומר זה
ב"ג וזה ב"ח, דאם רק על פסול
היוצא מעדותו על בכור נאמן,
איך נאמן הוא לומר זה ב"ג,
הרי אין זה משתמע ממילא

בעדותו על השני שהוא בכור,
אלא ודאי בכל גוונא נאמן
לפסול את בנו.

דף עט ע"א

**רעג. במשנה ואם אינו ידוע שניהם
נותנים גט ואם רצו אחד נותן
גט ואחד כונס. היינו דכיון
דשניהם קידשו יכול אחד מהם
ליתן גט, דממילא יוכל השני
לכנוס על פי קידושין שקידשה
קודם לכן. אבל קשה דלמה
באמת נתיר לשני לכנוס, הרי
כלל אין אנו יודעים אם קידש זה
ראשון, ואם באמת לא קידש זה
ראשון האידך יחולו קידושיו כלל,
הרי כבר היתה מקודשת לזה
שגירשה עכשיו, וממילא האידך
יכנוס אחד מהם. ואם תאמר
דמה שאמרו ואחד יכנוס היינו
שיקדשה שוב עכשיו ואז יכנוס,
ולכך הותר לו לכנוס מכוח
הקידושין שקידשה עכשיו, א"כ
יקשה מה החידוש של המשנה
כלל לומר דאם רצו אחד יתן גט
ואחד יכנוס, דלמאי בעינן לומר
כן הרי זה ברור שיכולה עכשיו
להנשא לאחד מהם, דלמה לא**

תוכל איזה הו"א היה שיהא לה איסור להנשא להם. וגם לומר דהחידוש מה שאינה צריכה גט מזה הכונסה עכשיו, גם בו אין שום חידוש דזה ברור שאינה צריכה להתגרש ממנו קודם. ואולי יש לומר דהיה הו"א שיבואו למעות בה ולהתיר מחמתה מחזיר גרושתו אחר שנישאה לאחר, דגם זו הוה כעין מחזיר גרושתו דאיירי שנתגרשה מאחר אחר שכבר נישאת לזה הכונסה עכשיו, וזה קמ"ל דמ"מ יכולה להתקדש ולא חיישינן שיבואו להתיר בן במחזיר גרושתו.

רעד. בגמ' וצריכא דאי אשמעינן גבי ידיה משום דגברא קים ליה ביוחסין אבל איתתא דלא קים לה ביוחסין אימא לא ניהוי קידושיה קידושין. היינו דהו"א דרק באב ששלח לקדש בתו אמרינן דודאי ביטל השליח וסומך על קידושין שקיבל בעצמו, ומשום דגם הוא קים ליה ביוחסין, ולכך חיישינן גם לקידושיו שמא הקדים הוא את השליח, אבל באשה שקידשה

עצמה היות ולא קים לה ביוחסין אינה סומכת על קידושי עצמה, וסמכה יותר על קידושי השליח, וזה קמ"ל דכן חיישינן לקידושי עצמה גם כן. אבל קשה דמה דהו"א שנאמר דאינה סומכת על קידושי עצמה, הרי אם כן הוא למאי כלל קידשה עצמה, ומדכן קידשה עצמה משמע דבאמת כן רוצה לבטל השליח, וא"כ למה הו"א שלא נחשוש בה ג"כ לקידושי עצמה, וממילא מה החידוש בה יותר מהאב ששלח שליח לקדש בתו. ואולי יש לומר דעל אף שרוצה יותר בקידושי השליח ומשום דקים ליה, מ"מ הלכה וקידשה עצמה מחשש שמא לא מצא השליח אדם הראוי לקדשה, אבל באופן שקידשה השליח לאחר אפי' שקידשה עצמה אולי לא תסמוך לקיים קידושי עצמה ולא ביטלה השליח, ולכך לא נחשוש כלל לקידושי עצמה, שהרי כאן באמת קידשה השליח, וזה קמ"ל דלא אמרינן כן ומדקידשה עצמה ודאי ביטלה בכך השליח, רק דלא ידעינן מי קידש קודם

השלילה או היא את עצמה, ולכך
חיישינן לשניהם.

רעה. בתוד"ה קידשה בא"ד וי"ל
ודאי לא פליגי בקידשה אביה
לחודא דבחהיא מודה שמואל
דאינה מקודשת דאמרינן העמד
אשה אחזקת פנויה. היינו דאם
היא לא קידשה עצמה יש עוד
טעם לומר דאינה מקודשת ע"י
אביה, משום העמד על חזקתה
דפנויה היא, אבל עכשיו שגם
היא קידשה עצמה אח"כ,
ממילא כבר אין לה עכשיו עוד
חזקת פנויה בין משום קידושי
אביה בין משום קידושי עצמה,
ולכך רק בכהאי גוונא סובר
שמואל דחיישינן גם לקידושי
האב משום דאין כאן הסברא
של חזקת פנויה. אבל סאמת
קשה דגם אם איירי בשקידשה
עצמה אח"כ ואחר שקידשה
עצמה כבר אין לה חזקת פנויה,
מ"מ בזמן שקידשה אביה דהיינו
בבוקר (ומשא"כ היא קידשה
עצמה בערב) באותו זמן עדיין
היה לה חזקת פנויה, וא"כ למה
קידושי אביה יהא חל, הרי
בכהאי גוונא דאיכא סברא זו

אמר תוס' דלא חולק שמואל
לומר דחיישינן לקידושי אביה.
ואולי יש לומר דהיות ובאותו
זמן בבוקר עדיין לא היתה
בוגרת לפנינו, ורק חזקת פנויה
היה לה, ואילו בערב כשהיתה
בוגרת לפנינו כבר אין לה עוד
חזקת פנויה אחר שכבר
נתקדשה בעצמה, לכך חולק
שמואל דחיישינן לקידושי אביה,
דרך בתרתי לגריעותא מודה
שמואל וכמקוה וחבית לקמן.
אבל באמת עדיין קשה, דהרי
ודאי לא קידשה עצמה בערב
ברגע שבגרה ממש, וממילא
ודאי היה קצת זמן שגם היה לה
חזקת פנויה וגם היתה בוגרת
לפנינו קודם שקידשה עצמה,
דממילא עדיין לא היה לשמואל
לחלוק ולחוש לקידושי אביה
היות והיה כאן תרתי לגריעותא
באותו זמן. ואולי יש לומר
דאיירי באמת באופן שקידשה
עצמה קודם לגמר היום ואין זה
ודאי שהיתה בוגרת בזמן
שקידשה עצמה, רק דהיות
וקרוב לגמר היום נתקדשה
ועכשיו הרי בוגרת לפנינו

כשנגמר היום, לכך חיישינן לשמואל לקידושי שניהם. ומה דלכאורה יקשה למה לרב מקודשת למי שנתקדשה בעצמה ולא חיישינן דלא היה לה קידושין בהכי, אחר שאולי לא היתה עדיין בוגרת אז. יש לומר דמ"מ סבר רב דמחשבינן אותה לבוגרת בזמן קידושה משום דהרי היא בוגרת לפנינו, כמו שמחשבינן אותה לבוגרת כבר בזמן קידושי אביה שקדמו לה.

דף עט ע"ב

רעו. בגמ' תנא חדא הרי היא בוגרת לפנינו ותניא אידך חיישינן לקידושי שניהם מאי לאו חד כרב וחד כשמואל לא אידי ואידי כשמואל כאן במכחשתו כאן בשאין מכחשתו. היינו דבסתם הדין הוא דחיישינן לקידושי שניהם כשמואל סבירא להו, ומה דאמרו בחד מנייהו הרי היא בוגרת לפנינו, איירי בשמכחשתו ואומרת שכבר בגרה קודם שקיבל

קידושין בשבילה, ולכך אין קידושי האב קידושין. אבל קשה מה ההכרח לפרש אידי ואידי כשמואל דווקא, הרי אפשר גם לתרץ דאידי ואידי כרב, ואליבא דהלכתא, והחילוק בין הבריות הוא, דבסתם הדין כרב דהרי היא בוגרת לפנינו ולא חיישינן לקידושי האב, ומה דאמרו בחד מנייהו חיישינן לקידושי שניהם איירי בשחאב מכחישתו, ואומר דרק למחר תהא בוגרת, ומענתו בפיו דששה חדשים יושלמו רק למחר, ולכך כיון דעכשיו בודקין אותה וכבר בגרה, לכך כאן חיישינן לקידושי שניהם הגם דבסתם סבר רב דאזלינן בתר השתא דבוגרת לפנינו, דכאן כיון דבזמן שטען אביה עדיין לא היתה בוגרת לפנינו, לכך אזלינן בתר חזקה שהיה קודם, וממילא עדיין לא היה לה חזקת בגרות, וממילא לכך חיישינן לקידושי האב, רק דהיות ומ"מ עכשיו כבר כן בוגרת היא לפנינו לכך גם חיישינן לקידושי עצמה, ובהא מודה רב דחיישינן

לקידושי שניהם, וממילא קשה
למה לא תירצו כן בגמ', וצ"ע.

דף פ ע"א

רעז. בגמ' ר' יוחנן אמר אין זו חזקה
ששורפין עליה תרומה אלא
איזו חזקה ששורפין עליה את
התרומה בדתנן עסה בתוך
הבית ושרצים וצפרדעים
מטפלין שם וכו'. היינו דאם
רובם שרצים העיסה טמאה
ובכהאי גוונא שורפין את
התרומה לר' יוחנן. אבל קשה
דמאי שנא מהא דתינוקות
ורובא מטפחין באשפה, הרי
כמו ששם אמרו דרובא עדיף
ומ"מ תולין לר' יוחנן ואין
שורפין, כך כאן יתלו לר' יוחנן
ברובן שרצים, ולמה כאן כן
ישרפו התרומה. ואולי יש לומר
דשם גבי תינוקות גם אם רובא
באמת מטפחין ולכך תולין לומר
דתינוק זה מטפח באשפה, מ"מ
אין כאן בעיסה הטומאה עצמה
ממש, ורק חשש הוא דנגע ביה
התינוק בעודו טמא, ולכך תולין
מספק, ומשא"כ גבי שרצים הרי
אם בתר רובא אזלינן הרי יש

כאן חתיכות שרץ ממש ולא רק
נגיעה בטומאה, ולכך הוא חמור
יותר ושורפין בכהאי גוונא את
התרומה, והיינו דבתר חומרת
הטומאה אזלינן ולכך מחמירין
בה יותר. או יש לומר דשיטת ר'
יוחנן היא שמה שאסרו בתינוק
אין זה משום רובא, אלא משום
דעשאוהו כיש בו דעת לישאל
וכדלקמן, ולכך כיון דכל החומרא
בהם היא תליה דתולין כאילו
שאלוהו, ממילא אין להחמיר בו
לשרוף ממש אלא רק לתלות,
ומשא"כ גבי שרצים דמשום
רובא הוא דמחמירנן בה, לכך
שורפים דרובא הוא ככולא
וכאילו אין כלל צד שני, ולכך
שורפין כאילו הדבר ודאי
להדיא.

דף פ ע"ב

רעת. במשנה ר' שמעון אומר אף
איש אחד מתייחד עם שתי
נשים בזמן שאשתו עמו וישן
עמהם בפונדקי מפני שאשתו
משמרתו. היינו דר' שמעון חולק
על ת"ק דבאשתו עמו כן
מתייחד עם שתי נשים, משמע

דלת"ק אפי' באשתו עמו לא יתייחד עם שתי נשים. וצריך ביאור למה באמת לת"ק נאסר להתייחד עמהם אפי' באשתו עמו, הרי אשתו משמרתו ולמה יהא אסור. ובאמת גם על ר"ש קשה דמשמע מדבריו דרק עם שתי נשים חוץ מאשתו הוא דהותר לו להתייחד, והיינו דיש עמו ג' נשים וחד מנייהו זו אשתו, וא"כ קשה דעיין לקמן ברש"י (פב. ד"ה לא יתייחד) דכתב דהאיסור בסתם הוא רק בב' נשים אבל בג' ויותר הותר לאיש אחד להתייחד, דרק בב' חיישינן שיפתה שניהם, אבל בג' ויותר לא חיישינן שיפתה את כולם, וא"כ למה התיר ר"ש רק בשתי נשים חוץ מאשתו, הרי בג' אפי' אין אשתו עמו הותר ואפי' לת"ק. ודוחק לומר דאיירי שאחת מן השתי נשים שנתייחד עמהם זו אשתו, וממילא איירי בנתייחד עם אחת כשאשתו עמו, דבפשטות משמע דבעוד ב' איירי חוץ מאשתו. ועיין בתוס' דביאר דבאמת ר"ש אינו חולק

בשאשתו עמו, והא דכתיב בזמן שאשתו עמו דין חדש הוא ולכו"ע כן הוא דמותר אפי' לישן עמהם ואפי' באשה אחת חוץ מאשתו, אבל ר"ש מתיר אפי' בלא אשתו עמו להתייחד עם ב' נשים. אבל א"כ קשה למה אמרו בגמ' דמתניתין דלא כאבא שאול, הרי ר"ש סובר ממש כאבא שאול דמתיר להתייחד עם שתי נשים אפי' בלא אשתו עמו, ואם בכל מקום רצו להזכיר כאן את אבא שאול היה לגמ' לומר דת"ק דלא כאבא שאול. וגם א"כ יקשה למאי בעינן להביא שיטת אבא שאול כאן בזמן שבמשנה עצמה הביאו דעה זו בשם ר"ש. ועוד קשה דאדרבא משנתינו ממש כאבא שאול הוא, דהרי לת"ק דאבא שאול אפי' באשתו עמו חולק וסובר דלא יתייחד עם אשה אחת, דהרי הוא אמר דלא יקברוהו איש אחד ושתי נשים, ולא חילק לומר דבאיש ואשתו ואשה נוספת כן יקברוהו, משמע דבכל גוונא לא יקברוהו איש ושתי נשים, והיינו דגם באשתו

עמו סבר דלא יתייחד עם אשה אחת, ולפי מה דכתב בתוס' הרי זה דלא ככו"ע במשנתינו, דכאן אמרו דבאשתו עמו אפי' באשה אחת הותר אפי' לישן עמה בפונדקי, ואדרבא אבא שאול הוא זה שסובר דהותר באיש אחד ושתי נשים, ויש לאוקים דאיירי בשאשתו עמו, וממילא למה אמרו דמשנתינו דלא כאבא שאול. ועיין בתוס' לקמן דחלקו על רש"י גבי לא יתייחד עם שתי נשים, וסברו דהוא הדין גם בג' ויותר דחיישינן שמא יפה את כולן, וממילא לפי זה נוכל לומר דלר"ש ניחא למה רק בב' נשים התיר באשתו עמו וכביאור רש"י כאן דאשתו עמו אדברי ר"ש איירי, אבל רש"י לשיטתו יקשה, וגם לתוס' לשיטתו כאן דאשתו עמו דין חדש הוא יקשה כנ"ל. ואולי יש לומר דעל אף דבסתם הותר בג' לרש"י גם בלא אשתו עמו, מ"מ כיון דכאן הוסיף ר"ש דגם ישן עמהם, זה הותר רק בשאשתו עמו ובג', אבל באשתו עמו בב' או בג' בלא אשתו עמו נאסר

עליו לישן עמהם, והיות ורצה להוסיף דין זה כאן איירי בג', אבל הוא הדין דבב' באשתו עמו הותר לר"ש להתייחד גרידא, ורק בלישן עמהם בעינן ג' ואשתו עמו. רק שטית ת"ק דאסרו בב' ואשתו עמו צריך ביאור, וצ"ע.

דף פא ע"א

רעט. בגמ' א"ל מי יימר דבכשרים כגון אנא ואת אלא כגון מאי כגון ר' חנינא בר פפי וחביריו. היינו דהם כיון דעמדו בניסיון וכפי שאמרו לעיל בפ"ק (דף מ.) הוא כאן ברש"י, לכך יכולים להתייחד ב' אנשים עם אשה אחת, דכבר הוחזקו לכשרים, אבל על עצמם כיון דלא התנסו בכך לא. אבל באמת קשה דהיכן מצינו דכשרים הם רק מי שכבר עמדו בניסיון, וכי מי שלא עמד עדיין בניסיון אינו נקרא כשר. וצריך לומר דהיות ולקמן הביאו כמה עובדות מכמה תנאים ואמוראים שבזמן שעבד עליהם יצרם לא עמדו בניסיון, ממילא הוכח דלדבר זה

לא די להיקרות בשם כשרים מי צדיק הוא בסתם, ורק מי שמויחד מאוד בענין זה לגרש ולהתגבר על יצרו הוא יקרא כשר לגבי ייחוד ב' אנשים עם אשה, אבל באמת בשאר דינים כשר יקרא כל מי שהוא צדיק וירא חטא.

רפ. בגמ' אמר רב מלקין על טובה השמועה שנאמר אל בני כי לא טובה השמועה. היינו דשם הזיר עלי את בניו בהזאת לאו על לא טובה השמועה, משמע דאיכא מלקות על זה. אבל צריך ביאור דמה יקרא לא טובה השמועה, וכי כל שמועה שיוציא אי מי על אחד יתחייב זה שהוציאו עליו השמועה מלקות, הרי אין לדבר סוף, וגם למה ינתן כוח כזה לכל מפין שמועה, הרי יש לחשוש שיוציא כל אחד שמועות על שונאיו. ואולי יש לומר דבעינן איזה חזקה לשמועה, וכגון שבא השמועה מכמה אנשים מכמה מקומות, ובזה על אף דאין עדים על המעשה האמור וכדומה, מ"מ

כיון דשמועה חזקה הוא ילקו מי שיצא עליו כן.

רפא. בגמ' אמר רבה בעלה בעיר אין חוששין משום יחוד. צריך ביאור למה באמת אין חוששין ליחוד כשבעלה בעיר, דבשלמא אם איירי בביתה של האשה ויכול הבעל לחזור לביתו בכל שעה ניחא, דלכך תחשוש מבעלה ולא תבוא לידי חטא, אבל באם לא איירי בביתה אלא במקום אחר בעיר למה לא נחשוש ליחוד, הרי למקום אחר שאינו ביתה לא תחשוש שיבוא בעלה לשם, דלמה יגיע גם בעלה דווקא לאותו מקום באותו זמן, ואם רק בביתה עסקינן, למה לא אמרו להדיא דליחוד בביתה אין חוששין. ואולי יש לומר דכשאומרים בעלה בעיר כבר איכא במשמע דאיירי בביתה ובעיר שבו ביתה, דממילא ברור דאיירי דווקא בביתה, ובפרט בזמניהם שלא היו הנשים יוצאות מביתם כמעט, דכל כבודה בת מלך פנימה, ורק עכשיו נשתנו הדורות והזמנים דאשה יוצאת מביתה הרבה

ולכך קשה קושיא זו, והשם
הטוב יכפר.

דף פא ע"ב

רפב. בגמ' וליטעמייך הא דתניא
אחותו וחמותו ושאר כל עריות
שבתורה אין מתייחד עמהם
אלא בעדים בעדים אין שלא
בעדים לא אלא תנאי היא. היינו
דהיות ומצינו לאסור להתייחד
עם אחותו, ממילא יקשה גם על
רב יהודה אמר רב אסי דהתיר
יחוד עם אחותו, ולכך אמר
שמואל דתנאי היא. אבל באמת
קשה דגם אם קושיא איכא מכאן
על שיטתו של רב יהודה אמר
רב אסי, מ"מ אין כאן סתירה
בין המשנה לברייתא, וממילא
אין הכרח לומר דתנאי היא,
דהרי במשנה אין כתיב דמותר
להתייחד עם אחותו, ורק גבי
אמו ובתו כתיב כן. ועל אף
דאיכא למימר דאם אין יצר
הרע בעריות קרובות ממילא גם
באחותו יהא מותר, מ"מ הכרח
לכך אין כאן לומר דמחלוקת
תנאים היא, ואדרבא מדברי
המשנה שלא התירה להתייחד

עם אחותו משמע דאין כל
עריות הקרובות שוות, ודלא
כרב אסי. וגם מן הברייתא
שהביאו מהא דר' מאיר אמר
הזהרו בי מפני בתי אין ראייה
דסבר דיש יצר הרע בעריות,
דאיכא למימר דהוא אמר כן
אחר המעשה שהיה אצלו
כשיצר הרע הכשילו, וכא
דלעיל דנקט מצרא ועבר הנהר
לגבי האי איתתא, ולכך חשש
מאוד בענין זה של עריות
והחמיר על עצמו, אבל בסתם
מנין לנו דיש יצר הרע בעריות.
ומה דר' מרפון גם חשש, שם
איירי בכלתו, ובזה באמת לא
מצינו מי שיתיר להתייחד עמה,
וצ"ע.